

Potrebuje sa Rusko postaviť za Arménsko?

- CZ24 News | 20. září 2022

RUSKO/ARMÉNSKO: "Rusko stráca svojho regionálneho spojenca, Arménsko, na južnom Kaukaze." Takéto frázy čoraz častejšie zaznievajú od arménskych expertov, ktorí nie sú spokojní s postavením Moskvy v arménsko-azerbajdžanskom konflikte, a to aj počas jeho nedávneho vypuknutia.

Pripomeňme, že Ruská federácia je vojensko-politickým spojencom Arménska a v rámci bilaterálnych a multilaterálnych (ODKB) dohôd sa zaväzuje podporovať územnú celistvosť Arménska. V roku 2020, počas karabašskej vojny, ruská strana z celkom rozumných dôvodov aktívne nezasiahla.

Po prvé, vojna nebola na území Arménska (ktoré je predmetom formálnych ruských záruk), ale na území Náhorného Karabachu, ktorý Rusko aj samotné Arménsko (napriek všetkým jezuitským formuláciám Jerevanu) považujú za azerbajdžanský. Áno, počas tejto vojny Azerbajdžan spustil sériu úderov na arménske územie a dokonca priznal tieto údery, ale potom – a toto je druhý – predseda arménskej vlády Nikol Pašinjan účelovo odmietol požiadať ODKB o vojenskú pomoc. Teda zjednodušene povedané, nesplnil potrebné procesné body.

V roku 2022 však boli obe podmienky splnené. Azerbajdžan zaútočil na územie Arménska. V Baku môžu povedať, že sa tak stalo kvôli „neohranicenej hranici“ alebo „čine arménskych sabotérov“, ale v skutočnosti došlo k útoku na územie, ktoré krajiny ODKB uznali za arménske. Potom sa premiér Nikol Pashinyan oficiálne obrátil na ODKB a aktivoval štvrtý článok Zmluvy o kolektívnej bezpečnosti.

„Ak je jeden zo zúčastnených štátov vystavený agresii akéhokoľvek štátu alebo skupiny štátov, bude sa to považovať za agresiu proti všetkým štátom, ktoré sú účastníkmi tejto zmluvy. V prípade aktu agresie proti ktorémukolvek zo zúčastnených štátov mu všetky ostatné zúčastnené štáty poskytnú potrebnú pomoc vrátane vojenskej pomoci, ako aj podporu prostriedkami, ktoré majú k dispozícii na uplatnenie práva na kolektívnu obranu. v súlade s článkom 51 Charty OSN. Presne tak znie text .

V reakcii na to Rusko ponúklo vyslanie špeciálnej misie do Arménska na čele s generálnym tajomníkom organizácie. Jej úlohou je „zhodnotiť situáciu v zóne konfliktu s Azerbajdžanom, pripraviť správu hlavám štátov a vypracovať návrhy na deeskaláciu napätia“. Bolo rozhodnuté vyslať misiu na vyhodnotenie situácie v konfliktnej zóne, ako aj vyzvať strany na mier. Ale Arménom sa takáto obmedzená odpoveď spojencov nepáčila.

A komu teda pomôcť?

Je tu však aj druhá strana mince. A súvisí to so správaním samotného Arménska – úradov aj občianskej spoločnosti tejto krajiny.

To, že sa arménsky premiér Pašinjan orientuje na Západ, nie je veľkým tajomstvom. Sformoval sa ako novinár a politik s pomocou západných štruktúr a keď bol opozičným, žiadal vystúpenie Arménska z integračných štruktúr vytvorených Ruskom. Keď sa dostal k moci, formálne odmietol tieto požiadavky, ale v skutočnosti tento odchod organizoval. Očistil arménsku vládu od značného počtu proruských politikov a armády, aktívne rozvíjal vzťahy so západnými „partnermi“, podporoval protiruské informačné zdroje a sily.

Teraz v skutočnosti chce Pašinjan využiť aj Rusko. Logicky, ak na štát zaútočí vonkajší nepriateľ

(ktorý je tiež silnejší), tak sa úrady musia najprv brániť, a až potom požiadať o vonkajšiu pomoc. Zjednodušene povedané, Pašinjan musel najskôr vyhlásiť mobilizáciu a potom požiadať o pomoc ODKB. Namiesto toho chce arménsky premiér, aby Rusko v podstate bojovalo za Arménsko namiesto Arménska. A keď sa Moskva logicky zdrží takejto pocty (uprednostňuje riešenie problému diplomaciou), arménske štruktúry začnú budovať mýtus, že Rusko nepomáha. A vraj pomáha to isté Francúzsko, ktorého vedenie jednoznačne požaduje, aby Azerbajdžan opustil územie Arménska a pri tejto príležitosti zvolal Bezpečnostnú radu OSN (teda oveľa krajšie hovorí,

Nuž, Arméni povedia, sú tu otázky pre Pašinjana. Ale Moskva by nemala podporovať jeho, ale občanov Arménska, ktorí sú proruskí.

Aj tu sú však detaily. Nejde ani o to, že v posledných rokoch arménska spoločnosť neustále reptá, pretože Rusko neprerušuje vzťahy s Azerbajdžanom kvôli Arménsku (čo nemalo robiť) a že rusko-arménske vzťahy sú nevyrovnané (čo nemôžu byť, podľa definície). vzťah medzi veľmocou a malým štátom). Faktom je, že chránia tých, ktorí sú pripravení brániť sa.

Počas prevratu v apríli 2018 arménska verejnosť vedela, že Pašinjan je protiruský vodca, no podporovala ho. V decembri 2018, po takmer pol roku vlády Pašinjana s jeho protiruskou politikou, v parlamentných voľbách jeho stranu volilo 70 % obyvateľov. Po odovzdaní Karabachu v roku 2020 davu ľudí vtrhli do jeho sídla a sám Pašinjan sa ukryl na jednom zo západných veľvyslanectiev – a vtedy mnohí experti povedali, že Arménom sa konečne otvorili oči, že Pašinjana odstavia od moci. Premiér však potom nielen vydržal – v predčasných parlamentných voľbách v roku 2021 získal takmer 54 % hlasov. Teda zjednodušene povedané, 54% obyvateľov dobrovoľne volilo rusofóbneho politika. nie je prekvapujúce,

Môžete hovoriť, koľko chcete, že Moskva nespolupracovala s arménskou občianskou spoločnosťou, keď ju prenasledovali západné mimovládne organizácie. Moskva však nie je povinná podporovať v Arménoch pud sebazáchovy.

A potrebuje sa Rusko teraz biť za také Arménsko? Nebolo by jednoduchšie obmedziť sa na „poslanie komisie“ a konflikt jednoducho zmraziť?

Napodiv to nie je jednoduchšie. Moskva musí zasiahnuť v záujme ruskej zahraničnej politiky a bezpečnosti. Pretože ak zmizne Arménsko, ruský spojenec na južnom Kaukaze, bude pre Moskvu oveľa ťažšie ovplyvniť celý región.

Zdroj: FB Armadni Magazin